

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Прев 542/2024
18.09.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија Татјане Миљуш, председника већа, Татјане Ђурица, Весне Мاستиловић, Иване Рађеновић и Мирјане Андријашевић, чланова већа, у парници тужиоца Друштво за производњу прераду и промет меса KRALJEVAČKA INDUSTRIJA MESA EXPORT доо Краљево, чији је пуномоћник Ђорђе Дробац, адвокат у ..., против туженог ДТУ „АНТ-ТРГОВИНА“ доо Прибој, чији је пуномоћник Миодраг Д. Нешковић, адвокат у ..., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда 2 Пж 32/24 од 24.01.2024. године, у седници одржаној дана 18.09.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији туженог изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда 2 Пж 32/24 од 24.01.2024. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог изјављена против пресуде Привредног апелационог суда 2 Пж 32/24 од 24.01.2024. године.

Образложење

Пресудом Привредног суда у Ужицу 4 П 19/23 од 17.10.2023. године, у ставу I изреке, обавезан је тужени да тужиоцу на име накнаде штете због неосновано одређене привремене мере плати износ од 4.322.714,34 динара са законском затезном каматом почев од 26.01.2023. године до исплате. У ставу II изреке, одбијен је захтев тужиоца за исплату законске затезне камате на износ главног дуга од 4.322.714,34 динара почев од 22.02.2022. године па до 25.01.2023. године. У ставу III изреке, обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 382.404,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате.

Пресудом Привредног апелационог суда 2 Пж 32/24 од 24.01.2024. године, одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена првостепена пресуда у ставу I и III изреке и одбијен захтев туженог за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне другостепене пресуде тужени је изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права, позивом на одредбу члана 404. Закона о парничном поступку.

Према одредби члана 404. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11 ... 10/23) ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). О дозвољености и основаности посебне ревизије одлучује Врховни суд у већу од пет судија.

Побијаном пресудом правноснажно је усвојен захтев тужиоца да се тужени обавезе на исплату износа од 4.322.714,34 динара са законском затезном каматом почев од 26.01.2023. године до исплате, на име накнаде штете због неоснованог одређивања привремене мере увођењем принудне управе у привредном друштву KIM EXPORT доо Краљево, за износ који је тужилац платио на име накнаде принудном управнику, са каматама. Поступак у коме је одређена привремена мера је правноснажно окончан пресудом којом је одбијен тужбени захтев у целости. Против овде тужиоца је покренуо поступак принудни управник именован привременом мером, који поступак је окончан пресудом П 735/2021 од 15.11.2021. године, којом је овде тужилац обавезан да принудном управнику на име накнаде штете плати износ од 3.276.800,00 динара са законском затезном каматом и трошкове поступка, те је тужилац поступио по пресуди и исплатио принудном управнику износ досуђеног главног дуга, законске затезне камате и накнаду за трошкове поступка, у укупном износу од 4.322.714,34 динара, што нижестепени судови сматрају штетом нанесену тужиоцу привременом мером за коју је утврђено да је била неоснована.

Ревидент дозвољеност посебне ревизије заснива на наводима да је за исплату по пресуди П 735/2021 од 15.11.2021. године одговоран директор и други сувласник тужиоца, АА. Ревидент сматра да директор тужиоца није смео да изврши исплату по донетој пресуди и био је у обавези да поднесе тужбу за поништај признања тужбе и да поднесе предлог за понављање поступка из члана 426. став 1. тачка 3. Закона о парничном поступку, јер је управо принудни управник овластио пуномоћника адвоката да у име туженог друштва призна тужбени захтев. Сматра да су на тај начин повређене одредбе члана 61, 63, 65, 67 и 222. Закона о привредним друштвима. Погрешна примена материјалног права без образлагања разлога жалбе од стране другостепеног суда, чини кршење равноправности грађана и стандарда правичног суђења.

Према чињеничном утврђењу нижестепени судови сагласно закључују да је привремена мера увођења принудне управе била неоснована, тиме што је тужбени захтев ради чијег обезбеђења је мера одређена правноснажно одбијен и да је тужени у обавези да накнади штету тужиоцу у висини износа који је тужилац исплатио принудном управнику по пресуди П 735/2021, сагласно члану 155. Закона о облигационим односима и члану 292. Закона о извршењу и обезбеђењу.

У овој парници спорно правно питање тичало се примене одредбе члана 292. Закона о извршењу и обезбеђењу, односно основаности одређене привремене мере увођења принудне управе, и да ли је њеном неоснованошћу настала обавеза на страни туженог да тужиоцу накнади штету утврђену пресудом П 735/2021, док се наводима

ревизије поставља питање правне ваљаности пресуде П 735/2021. Стога, имајући у виду садржину тражене правне заштите, начин пресуђења и разлоге на којима су засноване побијане одлуке нижестепених судова, Врховни суд налази да у конкретном случају нису испуњени услови које прописује одредба члана 404. став 1. Закона о парничном поступку за изузетну дозвољеност ревизије, јер се наводи ревизије не односе на предмет спора.

На основу члана 404. став 2. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11... 10/23), одлучено је као у ставу првом изреке.

Врховни суд је испитао дозвољеност изјављене ревизије применом одредбе члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку и нашао да ревизија туженог није дозвољена.

Тужилац је против туженог поднео тужбу 26.01.2023. године. Вредност предмета спора побијаног дела је 4.322.724,34 динара односно противвредност износа од 36.827,92 евра.

Одредбом члана 485. Закона о парничном поступку, прописано је да ревизија у привредним споровима није дозвољена ако вредност предмета спора побијаног дела правноснажне пресуде не прелази динарску противвредност од 100.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Како вредност побијаног дела правноснажне пресуде не прелази цензус из одредбе члана 485. Закона о парничном поступку, то је на основу одредбе члана 413. Закона о парничном поступку одлучено као ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Татјана Миљун, с.р.**

**За тачност отправака
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**